

Мирољуб Тодоровић

НИКО НИЈЕ СОЛИО ТУЋУ ЧОРБУ

(Шатро жваке)

Тип је пристао на све наше захтеве

Зврцнуо ми је кулов из друге клапе. Требало је да урадимо шему око неког важног дила. Радило се о великој лови, а шљаку нисмо могли сами да збошкамо.

Кљинчили смо у „Мажи” и размењивали жваку. Тип је пристао на све наше захтеве па смо брзо сконтали шему.

Нико није солио туђу чорбу

Све нам је ишло од руке. Мунгос нас је добро хендловао. Сјатио је нове кликераше у клапу с моћним вијугама. Тал је био добар, посао је цветао. Нико није солио туђу чорбу. Гледали смо да не правимо веће испале па нас ни мурија није често дирала.

Неготивно кевће о мени

Шта тера тог морона да ме крпи и шитично пљује, нисам сконтао. Фолињали су ми пајтоси да неготивно кевће о мени, на сваком кораку, чупаве дивча жваке које је сам исфазонирао. Нико није гутао те његове дивље фолове и жваке за лудаке.

По њему, како ми је дошетало у уво, ја сам највећа издркотина и шљамчуга у Бегишу.

Закуцао сам се

Шетајући Скадарском поред тог бирцуза увек бих се разнежио. Како и не бих, ту сам нагазио Сању.

Уфурао сам у бирцуз, радознао згубидан. Сања је кљинчила за неким сточићем сама. Одмах ми је одигравала. Стартовао сам, накачио се, понудио је пићем. Седели смо и дуго размењивали жваку. Закуцао сам се. Од тада смо заједно.

Пера Сврака

Нико Перу Свраку није ђанио. Готивио је да деље тешку жваку. Његове дуподерине биле су провидне, живи пиш. Био је јебени гњаватор. Давио нас је својим моронским жвакама. Једва смо чекали да га шупирамо из клапе.

Мангаши

Био сам у чабру. Тројица мангаша, сачекало ме је на углу Душанове и Скаце. Било је мрачно, нисам им уђанио фаце.

Двојица су ме скембала за шапе. Чврсто су ме стегли ко менгелама. Нисам могао да откинем флеку.

Трећи ме је звизнуо пеглом у браду, а онда докусурио штулом у мензу. Звекнуо сам покошен на калдрму.

Мангаши су збрисали.

Ујак Воја

Сањин ујак Воја био је прћакнут лик. Солер без жене и деце није готивио породична хаверисања, безвезне седељке, прославе и тарапане. За њега је жилка била све. Волео је да шљака и за малу лову, неки јебени давеж и куловштину. У шљаки је густирао. Све остало за њега је била трула прича, дилејисање и губљење времена.

Мита Метиљави

Мита Метиљави, из наше клапе, утриповоа је да болује од неке неизлечиве бољке. Стално је кењкао и куњао. Јадао се како је калирао и уфитиљио се, али ми то нисмо на њему уђанили.

Запустио је шљаку и замолио Мунгоса да неко време не долази на посао јер жели да потражи лек за своју бољку. Мунгос га је већ ошацивоао као шминкера и нерадника па је једва чекао да му види леђа.

Киснуо сам у гајби сам

Тек што сам се придигао из поподневне совке.

Киснуо сам у гајби сам. Сања је негде одмаглила, а није се гласнула.

Пустио сам телку. Никаква жешћа фора се није одигравала. На другом каналу сморна гњаважа од филма. На радивоју давежна класика.

Цугнуо сам дасковачу и скувао кафу да се офркестим.

Убио се Дука Детлић

Убио са Дука Детлић, стари добри пајтос кога смо сви у клапи готивили.

Калирала му жена пре месец дана од рака дојке. Жгепчад нису имали. Дука је без жене одлепио. Затворио се у гајби. Нигде није фурао. Каширао је да узима храну. Никог није примао.

Набартале га комшије обешеног у купатилу.

Узалуд сам дизао ватру да стане

Висио сам дуго на аутобуској станици код „Бајлонија”. Бас је стигао препун раје. Док сам се спремао да уђем једна баба, испред мене, застала је на степенику пред вратима баса. Идаљке су јој отказале, није могла да уђе. Ухватио сам је за офингере и угурао. Чим је ушла, шофер је затворио врата и кренуо. Узалуд сам му махао шапом и дизао ватру да стане.

Лоше сам тровао сову

Ремнуо сам се из књаве касно. Лоше – сам тровао сову. Безвезни снови. Ноћне море. Био сам трошан као пас.

Сања је у мутваку кантала шерпама, спремала манцу. Није ми се њупало, само ми се књавало. Окренем се полако у зембиљу и опалим совку.

Укључише ме у причу

– Има ли кога из моје клапе? – питам маторог кустоса Мошу који је киснуо пред вратима једног фенси бирцуза, на Дорђолу, и сунчао своју ћелаву тиквару.

– Има – испљуну он – ено у ћошку, крај мутвака, домунђавају се.

Уфурам унутра. Мунгос и два пајтоса седе и развезали жваку.

Кад ме ждракнуше, вабнуше ме за сто и укључише у причу.

Зашто ми то фолињаш?

Док сам дреждао на бас станици, код штајге, једна згодна кока, средњих година, размењује жваку мобишком.

– Зашто ми то фолињаш? Ја с тим немам никакве везе. То су грозне лажи, дивљи фолови. Зашто купујеш те паљевине, верујеш идиотима? Никад те нисам преварила. Како можеш то да ми испљунеш? Ти си тотални кретен!

Диже ватру хистерична кока и прецвика везу.

Кубански томпуси

Седим и пијуцкам вискозу у „Коларцу”. Леп дан у Кнез Мишовој. Раја је ландрала и цакала.

Прикења ми се неки фрајер и понуди да купим кубанске томпусе. Нису чести у Бегишу. Питам одакле их набарта. Каже шаље му пајтос из Хаване.

Шапирам неколико комада. Понудим фрајеру да седне и частим га пићем.